

ALIANNA POLI

Я -
протиріччя

СОДЕРЖИТ
НЕЦЕНЗУРНУЮ
БРАНЬ

18+

Аліна Поліщук Alianna Poli

Я – ПРОТИРІЧЧЯ

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=56515585

SelfPub; 2020

Анотація

Збірка прози української письменниці. В збірку увійшла проза за 2015 – 2020 рік. Книга про нероздільне кохання та свободу. Про романтизм за гранями реальності. Про протиріччя та мрії. Про відчуття та незалежність. Содержит нецензурную брань.

пролога не буде

Читайте так як вам хочеться а хочете не читайте

Книга присвячена моїм нащадкам та рідним

Тут чистий смак

І відчувається опісля

Коли без домішок твоя

Й коли між нами відстань

Тремтить у холоді душа

Та коли поруч ти

У спокої цвітуть серця

І тишу ділять біоритми

робіть помилки та зажди закохуйтесь віддано але з холодним розумом аби балансувати з гарячим серцем

Незмінно

Ми не можемо змінити хід подій лише вибрати шлях. Життя дивовижне. Усе починається з посмішки та будь-який досвід важливий. Часом потрібно лише

Вірити

І не образатись на ситуації які трапляються. Примати все з вдячністю і віддавати безкорисно. Багато

Посміхатись

В людях безмежно багато талантів та особливостей. Варто їх прийняти і ніколи не осуджувати. Можна вічність дивитись на вогонь та воду а можна просто

Кохати

Без упереджень без докорів. Пірнати на дно в очікуванні

прекрасного де корали розкидані наче зефір де обіймає легкість води та підморгує риба з свого дому. І прекрасне уже в тобі в твоєму розумі пам'яті серці

Прекрасне – це ти!

Всі наші мрії тут. Всі наші цілі поруч. Все що нам заважає розум який воює з серцем а все що допоможе це гармонія між нами.

Я – протиріччя

(Самі переконаєтесь прочитавши збірку)

- Просто іноді потрібні лише твої поцілунки
Твої до непритомності важливі обійми
Іноді варто лише торкатись один одного
І нічого не говорити
Слова не завжди мають силу
І дії не завжди призводять до правильних рішень
Я не намагаюсь розповісти як жити
Та іноді від халатності хочеться зірватись криками
- В мене для тебе лише шматок віри
Наразі відверто зламана шкіра
В серце постійно заходять вампіри
Весна була надто зухвала / не вірна
Деякі душі шукають ще досі домівки
А в мене для тебе лише шматок віри
Відьми на крильцях будинків п'ють молоко
І дивляться сміючись порно фільми
А в мене для тебе лише шматок віри

• На цьому розмова завершиться
Ми розставили крапки
Обіцяємо більше ніколи не виїдати серце і мізки
Не шукати приводу для зустрічі
Та не ревнувати
Згадувати лише хороші моменти
І продовжувати закохуватись не в його очі
Не в її посмішку
Та якщо раптом зустрінемося вип'ємо кави
Прогуляємось парком
Та обов'язково поцікавимось як наші рідні
Розкажемо як проходить будні
Чи загоїлися старі рани
Ми обіцяємо розлучитись та інколи випадково бачитись
Ніколи не цілуватись
Та всеодно довіряти

• А гордість мене не покинула .
Я досі вперта та зухвала .
І танцюю коли ніхто не бачить .
Мені цікаво де ти ,
З ким ти .
Такий відвертий та гарячий.
Чи досі носиш ті светри від яких мене нудить.
І чи досі з щетиною, яку я безмежно любила.
Мені цікаво хто ти .

І я готова тебе обійняти .

Пробачити всі твої зради .

Я готова тебе прийняти .

Та мені цікаво чи пробачив ти себе .

Чи прийняв, чи знайшов .

Чи засинаєш один .

І хто слухає про всі твої звершення та падіння

Коли мене не має поруч.

• Чого варте твоє «хочу»

Чого варті всі твої напівфабрикатні слова

І обіцянки

Тонути в ніжності від твоїх цілунків

Писати вірші тоннами

І спалювати кожне слово

Бо з опалу завжди прощання відверте

В нас не буде з тобою нічних прогулянок

Я наврядчи одягну для тебе сукню

Та ми не цілуватимемось на задніх сидіння в кінотеатрі

В нас не має нічого

В тебе не має мене а в мене тебе

• Давай не вигадувати сотні проблем

Ми з тобою беззаперечно рідні

Не з інстаграму не з соц мереж

В нас душевний тандем

З твого першого погляду

З моєї першої посмішки

Відчувати цей невловимий потяг

І цікавість в очах

Ми не діти та граємо в ігри

І жоден з нас ще ні разу не програв

І наші бажання з тобою спільні

Як ліжко як кухня як книги

Хоча серце моє поділене

Одна половинка тобі

По праву

По призначенню

І за божественним хочу

Ти ж поруч

Ти ж рідний не з інстаграму

Не з соц мереж

• Коли він торкається мене я німію

Ціпінію від блаженства та ніжності

Від його рук

Від його поцілунків

І хочеться бути довершеною

Одягати сукні які підкреслюють ідеальний стан

Купувати підбори на яких так невпевнено і по-дитячому

легко ступають на бруківку мої худощаві ніжки

Хочеться для нього стати повітрям нестерпно грайливим

та до неприємності приємним

Хочу аби він божеволів коли я для нього роздягаюсь

Коли віддаю своє тіло і душу

Коли так вперто кепкую над його віком
(І зморшками навколо очей коли він посміхається)
І мабуть кожен із вас запитав би чому я поруч з ним ?
В мене від його посмішки тихокардією серце б'ється
Для мене робити його щасливим здається скоро стане сен-
сом життя

Я обожаю в ньому кожен міліметр не ідеальної душі та
тіла

Кожну родимку та кожен не завжди вдалий жарт
І всі його звершення і падіння
Інколи навіть ніяковіння

Тому що він ..

Моя радість

Моя душа

Моя слабкість / залежність /свобода

За яку я дякую Богу

• Я стала гірка

В мені війна

Ти моя ціль

Пройти тисячі миль

Зустріти сотні очей

Почути десятки "ні"

Тисячі "але"

Плювати на ваші поради

в серці "total yes!"

Б'ється наче титанове

Віками вироще "слухай тільки себе"

Я вперта наче пів планети баранів

/Без "табу" та "але"

Забираю все, що моє /

Якщо я хочу -

Тоді ти мій

До мізків кісток -

Емоції, голод, душа оголена ... б'ється током

В тобі проростаю

Спокоєм та тишею

Пускаю коріння гармонії

В твоє серце

Я та з якою ти завоюєш більше ніж планету

• Іноді до щему

До судом

Та смутку

Твої слова як мікроби руйнують колоборації руху

Не надто найні сходи

І з тобою не вгору а тільки з глузду

Наркотична залежність

Червоні губи

Ти цілував її тіло

Вона твої руки

Чорноволося довгоноге стерво

І худі бліді руки

Вона танцювала перед тобою

Без сорому
Сідала на руки
Ти відчував її голод
Маленькі сідниці та силіконові груди
А вона пригала наче та сука
От тільки не через твій розум
А через кількість в твоїх кешенях валюти
• І як дивитися в твої очі
Нахабні та хитрі
Я стою перед тобою за два кроки
А ми не бачились два роки
Незмінився
Не голений
В тому ж светрі чорному
Який я терпіти не можу
А ноги трусяться
Серце судомить
Як у тебе при першій зустрічі
Пам'ятаєш ?
Хм, та про що я ?
Я писала тобі
І навіть не вірші
Я писала листи і романи
Дві книги без імені
Всі листи без адресу
Два кроки від мене

Хто ти ?

Чи ти знову двійник ?

Чи копія ?

Хто тебе обіймає

І чи спиш ти з іншою

Хто заварює каву зранку

І чи пам'ятаєш ти мене

Я так довго чекала зустрічі

Що втратила всі слова і зупинила час

...ти підходиш до мене

Відчуваю мій рідний

І знову все по сценарію

Ми не закриємо вікна

Нехай всі чують

Як я вигинаюсь ламаюсь

Божеволію та німію

Нехай судомить тіло

Ти більше не повернешся

Так буває другий раз випадковість

Не притискай мене до стін

Не цілуй обличчя і руки

Я ненавиджу твій светр

Ти мною маніпулюєш

Рахую твої родинки

Цілую груди

Знущаюсь як можу

Хоча ти це називаєш блаженством

• АКОРДИ МЕРЛІН МОНРО

вона- богема, ікона стилю.

найсолодша і найсмачніша спокусниця.

і коли вона така гаряча, ніби з воску біда

і гладка мов шовк, у мереживному бікіні

стоїть перед тобою ти божеволієш, стаєш

розгубленим немов паралізованим.

тіні падають світлом по бюсту і спускаються до її сокови-

тих сідниць... вона посміхається та грає поглядом ...наче ви-

раховує секунди до вибуху

ти ніколи не бачив таку доступну недоступність

а вона ніколи не

повертається до тих від кого вирішила

піти.

залишити : пам'ять і поруч записку

з контуром її полуничних губ- це так

напрочут фатально й невинно, що

аплодисменти вириваються не тільки

з переповненого залу, а й з закулісся.

вона ідеалізована. спокусна. мерлін монро.

• надто довго та надто холодно

ми бачились двічі на рік

розмовляли тричі в місяць

мені до божевілля добре в твоїх обіймах

наче в покер граємо

і все частіше блефуємо
по різних містах розкидано
засинаємо на двох ліжках
ми з тобою нічого не ділимо
навіть сумління
хоча воно у нас двох не чисте
я б не сиділа навпроти як би ти не захотів
та ти б не обіймав моє тіло як би я не опинилась поряд
тисячі рішень та ти безпроіграшний
з тобою не те що б вічність
з тобою до втрати пульсу прожити життя хочу

- Треба приняти бути дурним дівчиськом

Бо попереду так багато
Та як вірити в щасливе майбутнє
Коли поруч холодна подушка
А його обійми не зігрівали моє тіло
Чорт забирай скільки днів/місяців
Як переступити через себе
Викинути всі театральні квитки
Забути всі моменти
Всі слова які були сказані таємно
Та як жити без нього
Без його поцілунків
Без його «ти можеш, маленька!»
Та як іти не озираючись
Знаючи що там попереду його не має

Як засинати/прокидатись/приймати душ/снідати
Коли в цих стінах більше не має його мужнього голосу
Коли приглушене світло нагадує всі інтимні історії
Коли на робочому столі його нотатки
А на стінах наші фотографії
І навіть холодильник нагадує про наші дедлайни
Нездійснені подорожі /мрії/покупки
Як жити без нього коли живеш ним
• Ти знаєш, це напевне я стала інша
У мене більше не має звички тобі довіряти
І камінь на серці який я носила
Давно захований у шухляду
В мене в душі як ніколи чисто
І не тривожать ночами примари
Я посміхаюсь
не від того що треба і не від того що мама завжди казала:
Щоб не було посміхайся, бо ж сила твоя у тобі
Я посміхаюсь бо не має більше страху
Що ділить серце наче кратер на вірність і на страту
Знаєш, я навчилась долати труднощі
Бути самовпевненою в кожній дрібниці
Все так як ти хотів
Без нарікань і репризів
От тільки одна єдина проблема
Ти став чужим
І мені не потрібним

• Без пояснень

Зібрати речі і закрити двері

Переїхати в іншу країну

Завести нових знайомств

Снідати в нових місцях

Припинити пити так багато кави

І частіше слухати Баха

Я плутаю знайомих з друзями

Тому у мене їх так багато

Не питай "хто я?"

Бо від недавна п'ю замість вина бурбон

І приходжу до дому на світанку

Я полюбила ранки

Ночі без твоїх обіймів лишені сенсу

Читаю Ремарка іноді Ахматову

Коли я поїхала всі дні зійшлись в одне суцільне безперервне пекло

Будь поруч будь-ласка

Божеволію і проклинаю себе

Бог ти в цих кімнатах ?

Чуєш як серце б'ється наче його розірвали нігтями по живому

Стікає кров'ю

Все віддам аби бути з ним

І якби я була дурним дівчиськом що кидається словами

То йому було б простіше

Я скоро повернусь мій рідний
За п'ятнадцять хвилин четверта
• Я люблю життя у всіх проявах страху й гордості
В всіх поривання пристрасті
У нічних дзвінках
За безметежність та хаос
За втрату рівноваги
І посмішку прохожих
За всі відвертості
За те що поруч рідні
Я так люблю
Й невимовити все словами
Як тихо сонце сходить і заходить
А ці карамелізовані вершкові хмари
І перші кроки
І слово «мама»
І так багато мрій
Ще більше звершень
Та ти мій юний друже
В своїх передчуттях прекрасного
З шаленими очима і полум'ям в душі
Не розтрачай себе на пусті обіцянки
Не женись за грошима їх вистачить всім
Навчись зупинятись та прислухатись до вітру/серця
Навчись бачити більше аніж буденність
Відчувати кожен дотик

І постіль холодну

І вечір танільний

Не ускладнюй життя

Це вже зробили до тебе

• Будь ти небом у долонях я б в тобі розчинилася

Тихо та ніжно в твоїх обіймах моя мрійливість притаїлась

До грані абстракції

До типових побачень

Та все ж таких таємних та таких бажаних

Що серце з швидкістю метеорита б'ється й долоні пітніють

Будь ти поруч зараз я б тобі розповіла де розпочинається

хтивість

Чому люди не вміють кохати й бояться віддаватись/вірити/бути відданими

Та як говорити серцем відкидаючи всі інші закони

Будь ти вітром я б з тобою летіла

Довіряючи душу і тіло

Будучи сміливою й сильною

Твоюю та вірною

З любов'ю що не рушиться від громів та блискавок

Ти моє єдине бажання

До тремтіння

до спраги до сніданків

У Римі поблизу Колізея

До прощальних обіймів

Тих що повертають

Будь ти сонцем я б з тобою горіла
Назавжди стаючи твоєю безцінною
До нестями з тобою
Твоєю рідною

• Слухай серцем і тільки так
Надто багато в спину зітхань
«ти не достойний»

«не зможеш»
«не вмієш»

Та впертість інколи твій єдиний козир
І з вірою в серці підкорюєш Антарктиду

Не слухай тих хто роздає поради
Як хліб на виборах нового президента
Чергова пастка і пусті обіцянки

Комусь три мільярда а тобі яду бажано з корвалолом в
один станкан

Можеш назвати купаж
Із брехні і сердечної болі

Життя... хтось сказав маскарад

А я думаю що божевільня навпроти роддому

І все б то здається дзеркально просто

До нас все придумано

Хоча ні

Треба з повітря роздути полум'я

І трохи жалю бажано про те що було століття тому

Трохи дурдом

Трохи уже маскарад
Та слухай серцем тільки так
• І хто ти такий скажи
В тобі так багато брехні
І в спину летять ножі
На полі бою ми списи
Що приречені летіти на смерть
Дивишся в очі а вони повні
Полум'я й спраги
Ми сумували
Руйнували
Були наче вогні посеред мертвих морів
То хто ти такий скажи
Замінюючий складник
Розміняв мене як валюту
На свободу гарячу та розкату
Не важливо хто я
Та ти ... Один із тих хто мною давно не хворів
Швирую коханню в обличчя вірші
Всі ті що писала раніше тобі
Зникай
Розчиняйся
Є сотні інших чоловіків
Та жити я хочу лише з тобою
В цьому найбільша відмінність
Між мною й тобою

Розвертайся та йди
Бо ж ще мить і рознесу все на крихти
І полум'я нам не забракне
І не згорить мертве море в мені
• Хіба ж не простіше зникнути?
Забути, забутись, стати іншим
Я часом плутаю рамки дозволеного
Сперечаюсь і знаходжу вихід із невідомого
Дай Бог вірний вихід
У простоті є багато варіацій
Хоча він ніколи не читав мені вірші
Я не бачила його сумним
Тільки коли посміхався і прокидався
Заперечення болю
Я з ним – не я
Інша
Загублена
Так як і є потрібним
Без дозволу на правду
Без совісті
Без сорому
Без одягу
Тріумфальна
Залежна
• Я хочу бути іншою
Тією про яку ніколи не писали в книгах

Тією за яку не рушились
країни/демократія/честь/гідність
Я хочу бути іншою не прочитаною
Хочу стати надто тендітною
Аби прощупати кожен міліметр твого тіла
Хочу стати небом і тобі на грудях
розлитись легкістю
Хочу відчутти кожную країну
Пройшовши босими ногами по землі
Хочу відчутти як падають хмари
Як зривається вітер на вершині ельфелевої вежі
І познайомитись з лохнеським чудищем
Я хочу стати ніким іншим – лише собою

- Коли ти мене обіймаєш

В мені прокидається віра
Зухвало і впевнено
Беру таксі та їду до тебе
У всього свій запах
У тебе мигдально ромовий
І післясмак терпкий
Все як люблю без зайвого
Ти знову скажеш :

-

"

Нащо

? "

Я скажу :

-

"

Дурненька

"

посміхнуся вперто

І тисячі слів не зможуть розказати що відбувається з нами
напевне

Ти пробуджуш в мені ідеальну хтивість

Спрагу і даєш натхнення

Ти той заради кого готова стати довершеною

Наче Монна Ліза

З душою Раті і серцем Афіни

/Вбивча жінка/

• Тоді ти схопив мене за зап'ястя

І глянув в вічі, проникливо і брутально

Ні, я ще досі ховаюсь в здогадках хто ж ти

Найрідніший мій / нічних жах

Я втікала від тебе

Та коли ти мене наздогнав

Цей невловимий страх в очах

Зник ...

я тебе бачила таким відвертим

Бажаним та сміливим

ти зовсім не той за кого себе видаєш

Ти простий та до істерики відданий

І як у всіх в тебе є своє "але"

Через яке всі наші сокральні зустрічі переплелись в одне
не справедливе "табу"

Розірвати б усі слова в щент і заховатись під твоє крило

Та я ще досі не знаю хто ти

Хоч знаю що ранок починається в

обід і не з сніданку а з кави

• Я без тебе стала сліпа

А ти без мене онімів

Вставали разом з лівої ноги

По різних кінцях міста

Пили кип'ячену воду з крану

Пускали по легенях як нектари

Створювали рани

Наливали соком ванни

Гуляли двічі в тиждень

В парку ...

Загоювали рани.

І спогадом кормили душі

Допоки

Губи не торкнулись твоїх губ

Я бачила тебе

А ти до мене говорив

Вставали разом з правої ноги

Засинали під ковдрою обіймів.

Життям наповнювали обдерті стіни душ

• -Говори! Не бійся, моя маленька .

Моя принцеса з сновидінь.

Така примхливою й ніжна.

Така солодка, невгамовна.

І де в тобі береться стільки почуттів/
емоцій/ слів ?

І звідки ти до мене прилетіла ?

Чого на голову мені звалилась ?

І сміхом пробудила

Моє серце , давно забуте і німе

Тепер ти слухаєш, як воно б'ється

Згортаючись мені на груди .

Моя тендітна. Ні. Не треба. Не сумуй.

І сутінками печаль зникне

І твоє серце горітиме

світанковим вогнем.

• Ти бачив це?

Метеоритом вибухнули зорі

Ні. Мені не страшно жити,

Страшно залишиться без волі

Назавжди замкненою в клітці

Я вільна птиця

В мені горить символ любові, сили та свободи .

Тихо. Не говори ні слова.

Це все пусте, без змісту, без емоцій

Це все ускладнює життя.

Нам треба жити без страхів – свідомо .

Й не слідувати за чужим життям.

Будь незалежним від надлишку людського егоїзму, від непристойності твого, твого життя.

Хіба тобі дано для того тіло аби ти власноруч його вбивав?

Хіба ж ти вбивця?

Ні. У тебе в грудях досі б'ється щирість

Нехай і тихо але б'ється!

Живи до поки душа твоя жива!

А житиме вона – вічність.

Нам треба бути вільними

Нам треба жити!

/Бо ми не ляльки в чужих руках !/

• Життя закрило свої очі.

Іди сліпий на відчуття

У пекло , рай – куди захочеш !

А в мене істина одна:

Жива я. Й жити буду вічно!

Коли вже відлік часу мого стихне

З останнім подихом взлетить моя душа

Туди де вічність буде гріти

А доки полум'я свободи, серце палить

І мрія лагідно шепоче :

" усе здійснитися цієї ночі " .

Я сміхом розірву ланцюг печалі ,

Та йтиму вперто до своїх реалій .

Ні. Не забракне в мене сили.

І я не зупинюсь напів шляху .

Мене не вб'є титана сила .

Я не впаду. Я не слабка !

Хто вам сказав, що ви підвладні долі?

Це доля кориться нашим думкам !

Без егоїзму, лицемірства й крові,

Наповнена любов'ю і свободою моя душа !

Цитую істину я Українку :

"Бо я жива і жити буду вічно!

У мене в грудях те, що не вмира!"

• Розкажи мені милий як ти тепер?

Я ж висікла пам'ять і серце тендітне.

Тепер небоюсь твоїх заточених слів.

Розкажи мені друже

як світанки твої проходять

і чи не випалюють душу?

Я ж стала єхидна і до тебе байдужа

ти вибач та більше боротись не в силі.

Розкажи мені як ти ?

І чи болить в тебе щось чи тривожить?

Ти ж знаєш

я обіцяла до останнього подиху бути з тобою.

Пиши мені друже

пиши коли серце затиснуто у лещатах

пиши коли радість виливається магмою

я поряд буду з тобою ревіти і реготати.
Ти мрій своїх на страту не кидай
бо відрубують їх від тебе вже назавжди.
І будь як лев готовим завжди захищати
свій дім від ненависних бурь й сім'ю
від диявольських ідей.

А я вже не сумую справді ні.
Не випиваю літрами печаль з сльозами
непроклинаю і не жалію.

Я все стерпіла і виросла ще більше
Ти не жалій за час
за тебе ревностно молюся.

•Вийди з моєї голови

Не набридай дзвінками

Ми поранені дитинством/ плітками/ сусідами та похитливими думками

Не шукай мене

Не вдивляйся в прохожих

Мене більше не буде

Для тебе я стала прозор(в)а

Як в книгах Кінга інфікована

Як в історіях мами забута та рідна

Як в очах близького сходу – розстріляна, нічого не варта

та знищена

Я для тебе руїни

Одна із сотень інших

Ти для мене рідний

ходиш по стінах моєї свідомості

Вриваєшся вереском та бурєю в мій спокій

А я для тебе уже прочитана

Ти знаєш як я засинаю, яку каву п'ю зранку, як серджусь
коли тебе не має поряд і якою смиренною стаю коли ти ди-
вишся мені ввічі та посміхаєшся

Ти ще досі той хто раптово/шалено пробрався в мою го-
лову, заповонив/ змінив там все й тепер живеш, як віковична
пухлина

Та хто ж тобі дав право руйнувати мою тишу?

І краще б я не знала як тебе звати

Тоді і небо було б не таким скляним

Тоді і сонце заходило б в воду

А люди б не говорили мізками а серцем ...

-

Божевільна

!

-

Та ні, любий безнадійно хвора. Ранена в саме серце, твоєю
жорсткістю. Моя душа родом з Риму – не з цього покоління
та вічна.

• Доброго вечора, пані Страх.

Кави чи чаю? – відповідаю зухвало.

Ви знову приперлись, та я не лякаюсь

По правді сказати на вас я чекала

Хоча ви завжди невчасно,

Ви непунктуальна,

Ваша присутність зі мною поруч,

Ставить мене в рамки й кордони

Надто тісні – проте, як завжди, потрохи звикаю.

Від вас руки пітніють, та ноги трясуться. Я б змусила вас поміняти місцями, та ви надто незграбна і на правду сказати, мені пекельно вас жалко.

– одяг у неї вугільний, сукня – маленька та чорна, за трендом Шанель, загалом не відстає від моди, накинутий на плечі сірий піджак та окуляри, щоб очі сумні та розбиті здавалися більшими, та надто помітними, щоб в них не дивитись, як в безодню свої найжахливіших передбачень.

– і знаєш, ти на смак гірка. Від тебе нудить й запах виїдає очі.

Хоч зачіска нова, та сивина для тебе не підходить. І взагалі хто ти така? Чому вдираєшся, як фурія в чужі життя?

Мовчиш. Я знаю тобі соромно за себе. Ти ж некерована богиня божевілля, яка приречена бути самотня.

Доброго вечора, пані Страх.

На вас я чекала так довго, щоб нарешті поговорити відверто і сказати в обляччя, яка ж ви для мене безпечна.

• І вода стане морем із наших солоних рук.

І випиватимуть ранки гарячі примари.

Я ї'стиму сни, стану твоїм океаном.

Ти читатимеш мої думки, на

списаних простирадлах.

Знову вночі писатиму істини
не твої, не чужі, не наші, але такі,

що не мають дна і пахнуть медом

Ще дві літри розмов і я наповнюсь знову.

Ходитиму по краю будинків,

розгортатиму зорі тобі на долоні.

Чого варта, ця ніч, любий?

Торкаюсь твоїх могутніх пліч і

ніби зникаю, десь поміж майбутнього щастя.

Щастя, що ділять на двох.

Мої кардіограми перебрали з ритмами і залишили легкий
біль.

Ранкова ніжність, зелений чай – заспокоюю душу.

Поділила твою любов на два.

Першу половину вип'ю сьогодні,

іншу залишу на потім.

Так, щоб без болю і з смаком адреналіну, що в крові за-
кипає, як молоко.

Люблю твої очі і мужню спину.

Настільки, що а ж тану.

Не залишай мене одну, поміж критерій чужих і невпин-
них.

Я тут із спокою плету тобі светри аби зимою зігрівала тебе
тепліше.

Тобі мою ніжність і сни з карамелі та шовку.

Твоя мрійлива досконала Венера, яка ще досі не любить сонце.

- Стану тобі водою прозорою, чистою.

Стану тобі горами скелястими, сильними.

Буду твоєю силою.

Буду твоєю опорою, другом, єдиною.

Моє серце тепер розпилене одна половинка тобі інша нехай у мене лежить.

Сьогодні небо дарує нам мир.

Ангели гойдають хмари своїми тендітними крилами.

Ти той з ким летітиму і не боятимусь.

Падатиму та всеодно довірятиму.

Боляче та вставатиму тільки за умови, що ти зі мною.

Я твоя сильна, ненав'язана часом ідеологія, витвір містечтва,

твоя бо вдосконалена тобою.

- Це такий стан коли відпускаєш неможливе.

Я знаю, що вона виживе.

І зможе жити без ліків, які завжди в його обіймах/розмовах/підтримці.

Спогад, це всьоголиш привид.

Зроби його добрим, підкормлюй і він

більше не душитиме тебе, що ночі

приходячи у ілюзіях і курйозності чи то минулого, чи то майбутнього...

З ним затишно, але без нього безпечно.

Вона завжди така радісна, грайлива

І ніколи на людях не показує свою слабку половинку її грайливого его.

Хоча він став винятком...

І вона ділила з ним життя/біль/радість/спогади.

Він завжди втілював в ній своє божевілля.

Пишався і відверто штовхав виконувати мрії, які вона вважала за неможливе.

Він був втіленням її ідеалу... і залишився ним.

Іноді їм вистачало просто мовчати/слухати музику/ніколи нічого не обіцяти.

Вона ділила небо на два і віддавала йому свою половину, аби його нічого не тіснило.

Вони доповнювали один одного словами.

Накривали на стіл дискусіями.

Взувались в щирість.

Одягались в спокій.

Це було безпечно і до істерики вірно.

Так могло тривати вічність.

Вони б цінували кожную секунду і кожную подію ніби в останнє/ніби сьогодні закінчуються життя.

Слова багато значать, але вчинки більше.

Один не вірний крок і ти забортом лайнера, що в країну щасття їде...

Треба зважити кожен крок перед тим, як щось сказати/зробити.

Треба сміливішою бути аби нічого не впустити.

• Венеція

А ти знаєш, як в Венеції небо згортається в долоні? Як
вмирають не народженні серця?

Як регочуть в утробі матері діти?

А ти знаєш, як я що ночі в снах зникаю?

Як біль вивертає назовні ребра?

Як твої слова паралізують руки й ноги?

я як безнадійно хворий пацієнт в неврологічному диспансері... і здається мене скоро выпишуть...

от тільки не до дому, а в божевільню.

Ти так, самовпевнено ламав мені ключиці, залишав синці
і гемостоми.

А я натомість тобі підкорялась не пожіночому, а психомо-
ральному етикету.

Коли ти вже нарешті зрозумієш, що це літо тобі найкраще
пасує?

Що я була найсмачнішою твоєю жінкою?

І такого розуміння ти не дістанеш не на
одному материку чи океані... коли вже
нарешті, ти вимикатимеш на ніч світло?

І
перестанеш мені дякувати – словами?

Знаєш коханий, як непосильно важко
засинати на важкій вологій подушці?

Як вітер шепче про викидні твоїх ненароджених почут-

тів?

Мені не потрібні відповіді, сповна вистачає запитань...

• Ще декілька годин і я зйду чи з'їду

З цих бетонних стін

обвішаних картинами

Захитаються вікна/дерева/совість

Я не ... я не знаю насправді хто ви

Тут надто багато просторів

Сліпих та німих людей

Що говорять та їх нечують

Що закривають очі і клято вірять у свої занедбані істини

Ідеалісти/художники/невростеніки

Одні панічно кидаються з вікон

Другі розмальовують брехню у яскраві кольори

А треті живуть так наче в раю

хоча їх оточують війни

Розгортаю вам радість на груди

Дихай спокійно

Дихай на повні груди

Наче годинники припинили свій хід і в тебе достатньо ча-

су подумати

Вони наче ті фурії зачинені в власних тілах

І оточуючі їх незбагачують і неруйнують

а так як і інші цинічно обходять з усіх можливих боків.

Цей світ жахається й земля щоночі стогне

Тут так багато пораниених душ

що плачуть й просять допомоги

Шукайте Бога закликаю!

Без віри всі ми хворі і пусті

Бо ж більшість з нас загублені серця які тиняються десь
поміж пеклом й раєм

• D.

Мінлива реальність, тобі мої привиди ,
галасливі думки і фантазії, зрощені симптоми ніжності й
ласки.

Сонце сходило в воду,

Дні випивали ночі

Давай з тобою, друже просто помовчимо.

Чаєм заливаючи сум, виїдаючи очі в очі.

Посиди зі мною тут до дощів, а потім іди.

Не хочу.

Не хочу, аби ти бачив мене в розпачі,

Аби відчував вухами, знервовану призму моїх прирече-
них ідей.

Давай, друже просто помовчимо.

Аби фортепіано назавжди замовкло і наші мрії стали су-
міжні, реалізовані.

Голодні душі більше не тривожать.

І босоніж по холодному кафелю, ступаю з різкою довірою

Більше не кидаюсь в гарячу воду, аби не багрянити, коли
бачу твою посмішку.

Давай, з тобою, друже помовчимо.

Тишу розділимо і снами вкриємо.

А коли дощі і грози – іди, не озираючись.

Аби не бачити мої очі приречені і не розчаруватись в моїй мінливості.

- Ти ж знаєш мила вітри не завжди обвітрюють обиччя / спину

Лети над краями будинків

Стань вітром неосяжно грайливою

Аби від погляду твого чоловіки лізли на стіни

Аби завжди віддано

Та завжди з довірою

Ти ж наче картина написана під звучання громів та блискавок

Наче планета мрій закиданих

ілюзорністю простору та часу

Нічого не вічне а ти літаєш

Розбиваєш серця – серце своє збираючи

Бо ж якщо вірність то тільки з

камнем на шиї та в воду

Якщо правда то до останнього пострілу в груди

Якщо довіра то твоє життя в його руках

Сильних та вірних

Ти просто кохай

- Я неодмінно тобі розповім про те чому замикають на

ніч двері, чому кава холоне так швидко і наші заплановані подорожі, ще досі у планах.

Ніч поволі накривала на стіл чорним гірким шоколадом і ховала всі прогріхи та не залатані рани під лішком, там ж ховається все чого ми боємося, ще з дитинства і в, що так наївно віримо. Мабуть, це наші найзаклятіші вороги про яких ми не забудемо ніколи.

Пам'ятаєш, як тільки почала зароджуватись, ця тонка грань рідності? в наших легенях проростала нова хвиля бажань і звершень, ми тоді могли багато і навідь більше.

Та зараз в нас відроджується дещо нереальне те, до чого ми не готові та все одно з нетерпінням очікуємо.

Тому, милий і сонце сходить для всіх однаково, ми ж рівно стоїмо на одній землі і обертаємось навколо сонця.

Тому, все прекрасне у простоті бо ж нічого не має таємного.

Хто ж ми?!

А ми просто ті хто повинен вибрати шлях і людей з якими іти, по яких дорогах.

• Я не війна й не сива волосина.

Не старість я, і не твоя провина.

Душа розп'ята, та невинна.

І наче в тернах тремтять руки.

Кому потрібні, такі муки?

І хто цінує доброту із серця ?

Коли навколо все в брехні!

Кохайте люди, бо ж кохати
Це прекрасно, нема на світі
Чистіших почуттів.

Не бійтесь люди віддаватись
І довіряти тим, хто непокинув
Коли прийшла лиха година.
Цінуюте люди лиш людей,
А не прибутки й величезні статки.
І бійтесь схибити сердечно,
Не на показ, бо це притворство.
Не грайтесь люди у
Життя і в святість.

Бо загориться лиш одни сірник,
А з необачності він спалить хату.
Цінуюте люди, тих поруч з вами!
Сьогодні є а завтра вже немає.
Хто ж знає, де кінець
На нас чекає.

• Я тримаю тебе за руку і в мені прокидається мужність.
Та яка змушує не стояти, а йти.

Йти до бажань і до мрій, і до того, що здавалось мені ір-
реальне.

Серце, гордо вказує на шляхи, якими, мої ноги будуть не
раз падати та все одно підійматись і йти.

Серце – компас, серце – маяк.

І до мрії уже лишилось два кроки,

Я тендітність свою у кешеню сховала.

Аби бути суровою і непохитною.

Аби тільки слабкість свою не випустити на волю.

І слова мої не по вітру пускати,

Довіряючи – бачити правду,

обіцяючи – бути вірним.

Тим хто завжди поруч коли біда,

а не тим хто тільки в радість з тобою.

• Стисни мене в своїх міцних, титанічних обіймах,

І дозволь тобі впасти на груди тендітною пташкою

Я ж бо боюсь ще досі високо літати

Щоб довго, та боляче в низ не падати

Не говори зі мною про серйозність і стриманість

Я не з тих, що одягають вечірні сукні,

завжди носять з собою червону

помаду та фальшиво всім прсміхаються

Мені не потрібні твої повчання

на які я відповідаю істериками

Мені потрібна твоя увага

від якої я знову стану впевнена

• Моя маленька, досконала Венера.

Викидай з шкафу старі ідеї, мисли, як завтра, старий го-

динник ітима далі,

пий улюблений зелений чай і на ніч молока склянку, одя-
гай свої химерні сукні та посміхайся.

Тобі, моя хороша не нова зачіска треба,

А стати персоною грата
аби забути, що існують кордони, аби знищити вщент всі
закони і стати не однією із сотні, а однією з мільярдів.

Моя незалежна.

Залишайся з своїм добрим серцем і навчись його захища-
ти, в нього не раз летітимуть кулі, як на війні болючі та гострі.

Вірна, ніколи не зраджуй собі та іншим, навчись довіряти.

Буть легка як повітря незряча до підступних пасток і віль-
на.

Дихай на повні груди, наповнюй себе з середини.

І ніколи не виживай а живи, вибираючи правильні істини,
цілі, їжу, людей, звички.

Будь стійкою в своїх словах,

Поважай себе та близьких.

Люби... просто люби !

Та головне не забувай вірити в дива. Вони справді існу-
ють, повсюди – у тебе в шухляді, витікають з підкрану, ти
завжди носиш їх у кишнях і вони постійно тобі трапляють-
ся у перехожих людях.

• Вплітаючи в себе спокій,

Розливаючи навколо себе радість,

Вона стає невагомою, ніби повітря.

Такою ж легкою на смак ейфоричною.

Створюючи нову історію, нове життя, переплітаючи всі
ланцюги свободи і мистецтва в єдине неповторне.

Тоді її свобода належить йому.

І вона втілює в ньому своє божевілля, свій хаос.

Довіряючи свою душу, відсилає листи поштовими голубами.

Здійснює казку, як в дитячих мріях, заховану в далеку шухляду.

І на горищі сплять її привиди.

Та кожної ночі до неї приходять примари-вічності, вона годує їх своїми віршами і вони засинають в її ногах.

Кожна історія ніби сновида, яка потребує сну.

Така ж недосконало абстрактна думка свободи, що ходить босими ногами по тернах, п'є молоко та грається маріонетками.

• І в кожному слові, стільки сили рішучості і дій.

І кожен її крок стає невагомим, вона піднімається у просторі так, ніби кінчиками пальців торкається ніжність а не холодного асфальту доріг.

Серце її гордість запечатана любов'ю. А душа вітер, теплий та аристократичний.

Вона одягає сукні, не любить читати книги і читає, її вміння вдосконалення стає все ретельнішим, стерильним.

Вона знає ціну шаленству, здоровому глузду, хтивості, ніжності і незнає.

Вона. Та хто іде і повертається.

Та яка любить і від любові ховається.

Та якій не потрібно багато і прагне вершини.

Вона, це та маленька дівчинка, що живе в мені.

І в кожного з нас є інші Я,
приховані від інших за товстими
дверима та грубими замками.

І кожен з нас їх знає в обличчя, хтось їм протистоїть, хтось
приймає за друга,

а хтось відчуває коли треба противитись а коли дозволити
вийти на зовні.

• Потяг запізнився на 14 хв, вона нервувала...то вдив-
лялась в обличчя людей, то вагани чужі рахувала.

У неї немає нікого і надлишку спілкування теж.

Симетрична апатія до людських розмов, іноді бракне а
частіше нудить.

Так, буває тоді коли з дитинства знаєш, що покладатись
немає на кого, окрім себе самої.

І де ж тоді правда в цих скляних стінах банки в яку сама
себе засадила?! Вона ніби вільна, живе в ілюзорних стінах
і нікого до себе не підпускає. Багато читає, будує кімнати з
пріоритетів і вони то міцнішають то вкриваються гонгреною,
а ще багато п'є зеленого чаю і шукає де істина, та доки про
неї нічого не знає.

Коли сліпий шукає світла, то чи знайде насправді він йо-
го?

15хв, прибуття потяга.

Вона візьме валізу, посміхнеться провідниці, знайде своє
місце та відправиться за тим кого їй не вистачало. Вона
зустріла його тоді коли вправно зміцнювала стіни своєї кліт-

ки, коли була на межі...і він, як єдиний правильний вихід зруйнував в порох її віковичну роботу, та розказав в чому істина та де її знайти.

З того часу пройшло 3 роки, дівчина довго молилась і вихід знайшов її, от тільки чоловік який врятував – розчинився в повітрі, зник, хоча мав би бути поряд.

Чехія, 12:23 – тим кому суджено зустрітись назавжди, стануть одним цілим і нехай ангели співаю всюди, вона щаслива і вільна поряд з ним.

- Ми бігли на зустріч вітру
й літали так високо,
що хмари були під ногами а всесвіт здавався напрочут
близьким.

І кожен прожитий ковток повітря був полум'ям вільним і дуже прутким.

Ми з тобою летіли і крила росли з кожним рухом все більш.

Ми з тобою єдині хто зміг подолати закони і стіни людські які запирають кохання у надто тісних кордонах, ми персони ґрату, вільні, незалежні душі, які здатні літати.

- – ти довіряєш мені?

Мовчання . . .

І знову я вибираю кохання з стегматами.

Здається воно,
ще зовсім зелене,
не стигле й на смак схоже на шматок
цегли, яку хотіли зробити м'ясом але
як завжди нічого не вийшло...

Ніч приготувала знову сіре небо,
що б коли я його поглядом їстиму то подавилась.

В мене наче вселилась сновидка
я сон замінила на фільми.

Знаєш, любий чому я так часто з тобою погоджуюсь і ніко-
ли не влаштовую гучних істерик?

Тому, що мабуть, ще досі

є таке кохання, яке все терпить,

а потім зривається бо зубна щітка лежить не на своєму
місці і чашка не помита.

Іронічно ховаєш совість у шухляді з
шкарпетками і білизною.

Посуті, я перед тобою не заплямована, чиста.

Але відчуття ніби

я оголенна стою посеред вулиці,

а ненаситні погляди оглядають моє тіло,

і мені від того ніяково, соромно і хочеться

крізь цю холодну бруківку провалитись,

щоб мене більше ніхто й ніколи не бачив.

Ти коли небуть таке відчував?

Просто іноді

я хочу тобі сказати „ кохаю “,
а це відчуття змушує мовчати.

Хоча ми ж просто з тобою друзі.

І просто час від часу дружимо з тобою в губи.

• /"Вона завжди приходить до мене ніжною,

Але я відчуваю в ній фатальність.

Я обожаю її волосся, очі вони ніби зносять мені дах. Я обожаю ігровість і боюсь залишитись без її ніжного запаху..."/

Це було недавно, всьоголиш декілька списаних лірикою сторінок тому назад.

Це було теплого, розніженого котячими лапами, ранку.

Це було стримано, неочікувано і толерантно.

Кажуть, що люди забули про кохання

Віддаються фальші.

Кажуть, що бароко замінило класицизм,

А романтизм за гранями реальності.

Це такий запашний момент коли не тіла, а душі танцюють степ.

Стверджують, що розум тепер ірраціональний.

Але люди, ще досі серйозно списують небо своїми антрактними виставами.

Хтось починає з прологу, хтось з нової соти сторінок, хтось спускає очі в низ і дописує останні слова чи репліки.

От тільки Вічність завжди вірна її ніколи невидно, вона завжди з нами і про неї докінця ніхто не знає.

До когось, вона приходить в снах, тихо лягаючи у ліжко
звертається клубочком.

До когось, вона призирилива, а когось боїться,
Когось терпить, а когось припідносить.
Так, вона бува іронічна. Але іноді вона слабка..

Кажуть, що в вічності не буває замків
Але вона буває істеричною і водночас доброю до нудоти.

●
Коли мене топтимуть
й кидатимуть в вогонь

,
я не ридатиму і не жалітиму.

Я не жалітиму, за смуток і за
радість і не за ночі, які неспала думаючи де ти,
я не жалітиму минуле воно того уже не варте,
й майбутнє того неповторить.

Я не хотітиму тобі в лице сказати, як боляче твої слова
встромляли списи,

я не хотітиму вліпити тобі ляпаса за те, що я дозволила
мене до ніг спустити,

я не проситиму тебе піти з мого життя,
сама піду як горда львиця і не обернеться моя
душа на тебе подивиться,

я не впаду коли ітиму і на дорозі не спіткнусь я буду рвати
совість на дрібниці і більше
не скажу, що повернусь.

• Лише очі крізь стіни
І пам'ять бумажна
Всі твої вірші – дикі релакси
Між словами та пір'ям
Я твоя мрія -
Поставша із пороху й зілля
Забута трагокомедія
В пам'яті вбита
Я клеймо на серці,
Дикий спянілий вітер.
Співай моя мила
І лети вище хмар
Неможливо любити
Коли довіра розчиналась
В пустих очах.
Смієшся на слухи
Плачиш у ніч
І згортаєш свій дитячий сюрреалізм
В кришталеві коробки
З під цукерок й сніжинок.
Захочай свою совість
Від злих ненависних комедій
І згори теплом запітнілого сонця
Десь серед пустелі і диких баранів я залишу тут спокій.

Іди.

• Хто я?

І чи все це даремно?

Запитання снують павутиння

В цих кімнатах я спалена поглядом й дика

Ти серце своє на аукціон поставив

А моє на розпродаж.

Я солоня вода

Не пий! Несмачно і до нестями бридко

Хто я?

Німих чи сліпих, що половини Всесвіту не бачить і невідчуває?

Хто я для тебе?

Прірва розпечених зрад і ревнощів, що видає тебе з середини.

Хто я?

І чи щось я в цьому житті значу?

Тобою розгублена

тобою надпита

тобою сценічно покинута.

Ці титри не мають кінця

Знай! Ми ніколи не розійдемося ідучи по одній і тій самій дорозі.

Так, хто я?

Цілючий нектар чи отруйне яблуко?

дерево на якому шипи

З легенів вириваються птиці

Але не знають куди летіти

тому залишаються в клітці.

Мені ж вистачає твого повітря

Я ним вже не взможі дихати.

Не потрібно! Іди!

Краще я буду Н І К И М.

• Я вибираю залежність досконалої жінки і плювати на ваші канони.

Я творіння Господнє і в мені моя сила, а правда в Законі.

Я твердиня і ніжність, мені непотрібні дорогі квіти і брендові сукні, я вибираю турботу і любов в кожному слові.

Мені не потрібні величезні статки, замки, корони, банківські рахунки, куховарки та покоївки.

Я вибираю спокій у трьох кімнатах, двох дітей та розумного чоловіка.

Я вибираю залежність кожного ранку прокидатись з посмішкою і готувати сніданок, тричі на рік виїжджати в іншу країну, та іноді ходити в дорогі ресторани.

Так, я сміливо вибираю собі роботу мами, дружини та домогосподарки!

Я жінка, яка в цьому хаосі людської деградації вибирає любов і сім'ю, замість кар'єри та постійних гулянок, мовляв мені, ще рано і я неготова до таких зобов'язань.

Вибираю залежність бути опорою, терплячою та вірною жінкою, люблячою, розумною матір'ю та гордо відстоювати честь своєї сім'ї.

Я вибираю свідомо недоспані ночі, розчарування і сльози.

Я вибираю бути в радості й горі, в подорожах і творчому домі, в роботі і дитячому сміху, в зневірі і кожному новому кроці та знати, що щастя засинає поруч.

Я вибираю бути сильною та бажаною.

Бо такою створив мене Бог і я покірنا його бажанням.

• Найкраще, це бути поряд.

Коли все таємне й болюче ховається за дверима твого дому,

Коли твоє тепло колихає моє стривожене серце і збирає мене мов крихти, до ладу.

Тоді граціозна і впевнена леді, створює нові матерії, багато регоче, збирає зорі тобі в кешені, аби їхнє світло освічувало

шляхи якими ти стомлений повертаєшся до дому, аби гріло тебе коли мене не має поряд.

Найкраще, це бути разом.

Знати, що ти кохатимеш мене навіть невиліковно хвору.

Тоді наші амбіції відходять в сторону.

І ще невстигнувши посваритись, ми пробачаємо один одному.

В нас немає гордині, ми одне ціле і коли місяць у повені надто чутливі до холоду.

Найкраще, це чути твоє:

"все буде добре!",

коли я знервована, заплакана і розчарована.

Найкраще, це знати, що ти завжди поряд і я можу тобі до-

вірять, навіть коли ти триматимеш пістолет біля моєї скроні/
довірятиму.

Найкраще, це бути поряд!

• Зітру з паперу сотні слів.

І не залишу за собою нічних слідів.

Хемерна постать прокрадається до моїх мрій.

Не чіпай навіть руками моє серце, все інше забирай.

Хто ж він, лицемір ?

Зухвалий художник?

Бібліотекар чорних книг?

Той хто грає у покер на життя?

Я вірю – навіть в гнилих до ниток душах є совість і ховається
у п'ятках доброта – я вірю.

Шукай мене на старих вокзалах.

Десь поміж хмар.

Чи на краю галактик.

Сумуючи викарбуй на камені моє ім'я.

• Такого ще було.

Запах твого волосся

Вечірня ніжність

На гойдалках знову

Ніжиться втомлене сонце

Випиваю місяць

Залишаю тобі зорі

Тримай мої руки

Тримай мою совість

Ти доречі з Марсу
Я здається з Венери
Такі різні
Та в нас спільні мігрені,
шкаф, ліжко,
будинок, двері і совість теж спільна
Згодом ще й діти, внуки, старість
Так
Я божевільна а ти ще досі мій лікарь.
Терпи мене ... лікуючи.

Для підготовки обкладинки видання використана художня робота автора книги.

Фотограф: Олег Черненко

Обкладинка володіє авторськими правами автора книги.